

CUPRINS

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici	4
Cenușăreasa	22
Frumoasa adormită	37
Gâsca de aur	45
Hänsel și Gretel	55
Împăratul Cioc-de-Sturz	73
Muzicanții din Bremen	84
Regina albinelor	91

ALBĂ-CA-ZĂPADA ȘI CEI ȘAPTE PITICI

ică într-o iarnă, pe când zăpada cădea din înaltul nemărginit al cerului în fulgi mari și pufoși, o împărăteasă sta într-un jilț și cosea lângă o fereastră cu pervazul negru, de abanos.

Și cum cosea ea așa, aruncându-și din când în când privirile la ninsoarea ce se cernea de sus, se întâmplă să se înțepe cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă. Roșul sângelui arăta atât de frumos pe albul zăpezii, că împărăteasa rămase încântată și gândi în sinea ei: „Ce n-aș da să am un copil alb ca zăpada, roșu ca sângele și cu părul negru ca abanosul!“

Trecu timpul, dar nu prea multișor, și împărăteasa născu o fetiță albă ca zăpada, cu gura roșie ca sângele și cu păr negru ca abanosul. Și-i dădură numele de Albă-ca-Zăpada... După ce o aduse însă pe lume, împărăteasa muri.

Cum trecu anul, împăratul își luă altă soție. Femeia asta era cadră de frumoasă, dar nespuse de trufașă și n-ar fi

îngăduit nici în ruptul capului s-o întrecă alta în frumusețe. Avea o oglindă fermecată și, ori de câte ori se privea într-însa, nu uita s-o întrebe:

– Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?

Și oglinda-i răspundea:

– Măria Ta ești cea mai frumoasă din întreaga țară!

Împărăteasa zâmbea fericită, fiindcă știa că oglinda grăiește numai adevărul.

Vezi însă că Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea pe zi ce trecea tot mai frumoasă și, când împlini șapte ani, era o minunăție de fată frumoasă ca lumina zilei. Și frumusețea împărătesei începu a păli înaintea ei.

Și, într-o bună zi, când împărăteasa întrebă oglinda:

– Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?

Oglinda-i răspunse:

– Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
Dar Albă-ca-Zăpada e mult, mult mai frumoasă!

La auzul acestor vorbe, împărăteasa se înspăimântă grozav și, de invidie și ciudă, odată se îngălbeni și se înverzi, de ziceai că-i moartea. Din clipa aceea, ori de câte ori o zărea pe Albă-ca-Zăpada, simțea că-i plesnește fierea de ciudă. Și azi așa, mâine așa, până ce începu s-o urască de moarte. Invidia și ciuda creșteau în inima ei ca buruiiana cea rea și se cuibăriseră atât de adânc, că împărăteasa nu-și

mai găsea pace nici ziua, nici noaptea. În cele din urmă, chemă un vânător și-i porunci:

– Ia fata asta și du-o în adâncul pădurii, că nu rabd s-o mai văd în fața ochilor! Omoar-o și drept mărturie că mi-ai îndeplinit porunca să-mi aduci plămâni și ficatul netrebniciei!

Vânătorul nu ieși din vorbele împărătesei și se afundă cu Albă-ca-Zăpada în pădure; dar, când scoase jungherul de la brâu și se pregăti să-i străpungă inima nevinovată, sărmana copilă începu să plângă în hohote și să se roage:

– Vânătorule drag, cruță-mi viața și-ți făgăduiesc c-o să-mi pierd urma în sălbăția asta de codru și n-o să mă mai întorc niciodată acasă!

Și, pentru că Albă-ca-Zăpada era atât de frumoasă, vânătorului i se făcu milă de ea și-i spuse:

– Dacă-i așa, fugi de te ascunde, fetiță dragă, unde nu calcă picior de om! Dar în sinea lui gândea: „Biata de tine, până la urmă tot or să te sfâșie fiarele sălbatice!“

Totuși parcă i se luase o piatră de pe inimă că nu trebuie să-și mânjească mâinile cu sânge nevinovat. Și cum tocmai trecea pe acolo în fugă un pui de mistreț, îl înjunghie și, scoțându-i plămâni și ficatul, le duse împărătesei drept mărturie că i-a împlinit în totul dorința.

Împărăteasa îi porunci bucătarului să le gătească de îndată, cu sare și tot felul de mirodenii, și atât de neagră

era la suflet, că nu se dădu îndărăt să le mănânce, încredințată fiind că mănâncă plămâni și ficatul fetitei.

Biata copilă rămăsese singură-singurică în pădurea cea nesfârșită și era atât de înfricoșată, că privea la mulțimea frunzelor de pe copaci ca și când de-acolo ar fi putut să se ivească vreo primejdie și nu știa în ce chip și-ar putea găsi scăparea... Într-un sfârșit, începu să alerge și gonia întruna peste bolovani colțuroși și printre măracini, iar fiarele sălbatice treceau în fugă pe dinaintea ei, dar nu-i făceau niciun rău. Alergă ea așa, cât o mai ținură picioarele, și-n geana amurgului dădu cu ochii de o căsuță și intră înăuntru să se odihnească.

În căsuță, toate lucrurile erau mititele, dar atât de gingașe și sclipind de curățenie, că ți-era mai mare dragul să le privești. Pe o măsuță acoperită cu o față de masă albă erau rânduie șapte talere mici și lângă fiecare taler se afla câte o linguriță, o furculiță, un cuțitaș și-o cupă cât un degetar. Iar de-a lungul unui perete se înșirau șapte pătuțeane, așternute cu cearșafuri albe ca neaua.

Cum era tare flămândă și însetată, Albă-ca-Zăpada ciuguli câte un pic din fiecare taler, ciupi câte-o fărâmiță de pâine și sorbi din fiecare cupă câte-o înghițitură de vin, fiindcă nu voia să ia toată mâncarea numai de la unul singur. Și, fiindcă se simțea grozav de obosită, dădu să se culce într-un pătuț, dar niciunul nu i se potrivea: unul era

prea lung, altul prea scurt și abia ultimul pătuț se nimeri să fie pe măsura ei. Fata se culcă în el și adormi.

Când se întunecă de-a binelea, sosiră și stăpânii căsuței. Erau cei șapte pitici, care sfredeau munții, scormonind în măruntaiele lor pentru a scoate la lumină tot soiul de metale. Ei aprinseră cele șapte lumânările și de îndată ce se făcu lumină în căsuță își dădură seama că cineva străin cotrobăise peste tot, fiindcă lucrurile nu se mai aflau la locul lor, așa cum le lăsaseră la plecare. Și atunci primul pitic zise:

– Cine a stat pe scăunelul meu?

Al doilea urmă:

– Cine a mâncat din talerul meu?

Al treilea:

– Cine a mușcat din pâinișoara mea?

Al patrulea:

– Cine a luat din legumele mele?

Al cincilea:

– Cine a umblat cu furculița mea?

Al șaselea:

– Cine a tăiat cu cuțitașul meu?

Al șaptelea întrebă și el:

– Cine a băut din cupa mea?

Primul pitic căță în jur mai cu luare-aminte și pe dată văzu o mică adâncitură în pătuțul lui.

– Cine s-a culcat în pătuțul meu?! se minună el.

Ceilalți alergară într-o goană la pătuceanurile lor și începură să strige care mai de care:

– Și-n pătuțul meu a stat cineva!

Dar când cel de-al șaptelea se apropie de pătuțul său, dete cu ochii de Albă-ca-Zăpada, care stătea în el adâncită în somn. Îi chemă pe ceilalți și cu toții veniră în grabă, scoțând strigăte de uimire. Apoi îndreptară spre Albă-ca-Zăpada lumina celor șapte lumânărele și rămaseră s-o privească.

– Doamne, Dumnezeule, apucară ei să strige, tare frumoasă mai e copila asta!

Și atât de bucuroși erau, că nu se îndurară s-o trezească, ci o lăsară să doarmă mai departe în pătuț. Iar cel de-al șaptelea pitic dormi câte un ceas în patul fiecăruia și așa trecu noaptea.

Când se luminează de zi, Albă-ca-Zăpada deschise încetinel ochii și, văzându-i pe cei șapte pitici, se sperie rău. Dar ei se arătară prietenoși și începură s-o întrebe cu blândețe:

– Cum te cheamă, fetițo?

– Albă-ca-Zăpada! răspunse ea.

– Și cum se face că ai ajuns în căsuța noastră? o mai întrebară ei.

Atunci Albă-ca-Zăpada le povesti de-a fir a păr totul: cum maică-sa vitregă a pus s-o omoare, dar vânătorul se îndurase de ea și-i lăsase viața și cum gonise toată ziua prin pădure, până ce dăduse peste căsuța lor. După ce o

ascultară fără să scape vreun cuvîntel din istorisirea ei, piticii îi ziseră:

– Dacă te învoiești să vezi de gospodăria noastră, să gătești, să faci paturile, să coși, să speli, să împletești și să ții totul în bună rînduială și curățenie, apoi poți rămîne la noi și n-o să duci lipsă de nimic.

– Da, primesc cu dragă inimă! răspunse Albă-ca-Zăpada și de atunci rămase la ei.

Ea îngrijea acum de toate treburile casei și-n fiecare dimineață piticii plecau în munți să scoată aur și tot soiul de metale și, când se întorceau seara acasă, găseau mîncarea gata, aburind pe cuptor. Peste zi, fata rămînea singură-singurică și din această pricină piticii cei buni avuseseră mereu grijă s-o povățuiască:

– Păzește-te de mașteră, că n-o să-i fie greu defel să afle că ești la noi! Și cine știe ce pune iar la cale! Nu cumva să lași pe cineva să intre în casă!

Iar împărăteasa, fiind încredințată că mîncase plămîni și ficatul fiicei ei vitrege, se credea iarăși cea mai frumoasă femeie de pe lume. Și într-o zi, apropiindu-se de oglindă, o întrebă:

– Oglinjoară din perete, oglinjoară,

Cine e cea mai frumoasă din țară?

Atunci oglinda îi răspunse:

– Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,

Dar colo, ascunsă-n munți,

Stă Albă-ca-Zăpada, la cei pitici cărunți,
Și-i mult mai frumoasă!

Împărăteasa se sperie din cale-afară, fiindcă știa prea bine că oglinda nu minte. Și-și dădu pe dată seama că vânătorul o înșelase și că Albă-ca-Zăpada era încă în viață.

Începu ea atunci să se frământa și să chibzuiască în ce chip ar putea s-o piardă din nou, căci, atâta vreme cât nu era cea mai frumoasă din toată împărăția, invidia îi chinuia sufletul fără răgaz și n-avea clipă de liniște. În cele din urmă, născoci ceva: își vopsi fața și se îmbracă întocmai ca o bătrână neguțătoareasă, că nimeni n-ar mai fi putut s-o recunoască.

Schimbata astfel la înfățișare, o porni peste cei șapte munți și, într-un sfârșit, se pomeni în fața căscioarei celor șapte pitici. Bătu la ușă și strigă din toată puterea:

– De vânzare marfă frumoasă, de vânzare!

Albă-ca-Zăpada aruncă o privire pe geam și întrebă:

– Bună ziua, tușică dragă, da' ce ai matale de vânzare?

– Marfă bună și frumoasă! se grăbi să-i răspundă neguțătoreasa. Cingători de toate culorile. Și vicleana scoase una, împletită din mătase bălțată.

„Se vede cât de colo că-i o femeie de treabă, gândi fata, așa că n-am de ce să n-o las înăuntru! Că doar n-o fi foc...”

Trase zăvorul, o pofti să intre și-și cumpără cingătoarea cea frumoasă.

– Vai, ce pocit ți-ai pus-o, fetițo! Ia apropie-te, să te gătesc eu cu ea așa cum se cuvine! o îmbie cu blândețe femeia.

Albă-ca-Zăpada nici nu bănuia c-ar paște-o vreo pri-mejdie și o lăsa să-i pună cingătoarea. Dar băbușca o încinse repede cu ea și-o strânse atât de tare, că fetei i se tăie răsufarea și căzu jos ca moartă.

– Ei, de-acum n-o să mai fii tu cea mai frumoasă! hohoti împărăteasa și o șterse repede pe ușa.

Nu mai trecu mult și, spre seară, veniră acasă cei șapte pitici. Și cum se mai speriară, bieții de ei, când o găsiră pe iubita lor Albă-ca-Zăpada zăcând la pământ, fără simțire, de parcă-ar fi fost moartă! O ridicară de jos și, văzând cât de strâns îi era mijlocul, tăiară în două cingătoarea. Fata prinse a răsufila iar și, încetul cu încetul, își reveni în simțiri. Le povesti ea piticilor toate câte s-au întâmplat și aceștia îi atraseră din nou luarea-aminte:

– Neguțătoreasa ceea nu era alta decât haina de împă-răteasă. Ferește-te, barem de-acu' încolo, fată dragă, și nu mai lăsa pe nimeni să intre când nu suntem noi acasă!

Și tare multă dreptate aveau, că femeia cea neagră la inimă nici nu așteptă să treacă bine pragul palatului și se duse glonț la oglindă și-o întrebă:

– Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda pe dată îi răspunse:

- Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
Dar colo, ascunsă-n munți,
Stă Albă-ca-Zăpada, la cei pitici cărunți,
Și-i mult mai frumoasă!

Împărăteasa rămase ca stana de piatră când auzi asta și simți că-i năvălește tot sângele-n cap, ca un vârtej, de câtă spaimă și mânie clocotea în ea. Vasăzică, tot nu scăpase de Albă-ca-Zăpada, tot vie era netrebnica asta! „Ei bine, de data asta m-oi strădui să născocesc ceva fără de greș, ca să-ți viu de-a binelea de hac!“ Și cum la farmece și vrăji n-o întrecea nimeni, haina de împărăteasă meșteri un pieptene otrăvit.

După aceea își schimbă hainele și luă înfățișarea unei băbuțe gârbovite de ani. Și iarăși o porni peste cei șapte munți, la cei șapte pitici cărunți. Ajungând ea la căsuța lor, ciocăni în ușă și strigă:

- Marfă bună de vânzare, marfă bună!

Albă-ca-Zăpada cătă afară pe geam și spuse:

- Vezi-ți de drum, femeie, că n-am voie să las pe nimeni înăuntru!

- Da' de privit cred că ai voie să privești, nu-i așa?

Și scoțând pieptenele cel otrăvit, îl tot plimbă pe sub ochii fetei. Atât de mult îi plăcuse pieptenul, că Albă-ca-Zăpada se lăsă amăgită și deschise ușa. După ce se învoiră din preț, bătrâna o momi cu cele mai dulci vorbe: